

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.V.20.592/2020/4.

A tanács tagjai:

Dr. Szabó Klára a tanács elnöke

Dr. Cseh Attila előadó bíró

Dr. Magosi Szilvia bíró

A felperes:

felperes neve és címe

A felperes képviselője:

Dr. Benn András Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Benn András ügyvéd, cím)

Az alperes:

alperes neve és címe

Az alperes képviselője:

ifj. dr. Szilágyi István ügyvéd (cím)

A per tárgya:

Lakás kiürítése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

Alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 42.Pf.636.691/2019/4.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Pesti Központi Kerületi Bíróság 19.P.52.738/2017/41-I.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 20.000 (húszezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak felhívásra 70.000 (hetvenezer) forint le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A b-i (felperesi) ingatlan társasházzá alakításakor, a lakások magánszemélyeknek történt elidegenítését követően az 1990. december 18-án kelt alapító okirat II.A. („Közös tulajdon”) pontja XV. alpontjában rögzített 52,4 m² alapterületű „házfelügyelői lakás” (a továbbiakban: perbeli lakás) a felperes tulajdonostársainak közös tulajdonába került.

[2] A perbeli lakásban a korábbi házfelügyelő, néhai P. J-né, az alperes édesanyja maradt jogcím nélküli használóként, akivel a felperes 1993. február 3-án határozatlan idejű bérleti szerződést kötött, amely szerint oda bárkit bejelenteni csak a felperes hozzájárulásával lehetett.

[3] Az alperes korábban az állandó lakóhelyeként bejelentett B., K. utcai ingatlanban lakott a leányával, ahonnan – pontosan meg nem határozható időpontban – egyebek mellett édesanyja betegségére tekintettel, utóbbi ápolása és gondozása céljából a perbeli lakásba költözött, édesanyja 2016. május 4-én bekövetkezett haláláig ott lakott és lakik azóta is.

[4] A felperes közös képviselője 2017. május 8-án kelt levelében az ingatlan 15 napon belüli elhagyására szólította fel az alperest, aki annak nem tett eleget.

[5] A felperes a Budai Központi Kerületi Bíróság előtt a bérleti szerződés módosítása iránt pert indított néhai P. J-nével szemben, akinek halála után az alperest jogutódként perbe

vonta. A felperes a keresetétől utóbb elállt arra hivatkozással, hogy a lakások és helyiségek bérletére, valamint az elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról szóló 1993. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Lakás tv.) 23.§ (1) bekezdés d) pontja alapján a bérelő halálával a szerződés megszűnt, az elálláshoz azonban az alperes nem járult hozzá. A bíróság 11.P.23.835/2016/27. számú ítéletével a keresetet elutasította.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[6] A felperes módosított keresetében az alperesnek a perbeli ingatlan kiürítésére, birtokának átadására, saját és hozzátartozói ingóságainak elszállítására kötelezését kérte. Jogalapként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 5:21 §-át, 5:13 § (1)-(3) bekezdéseit, 5:9 § (1) bekezdését, továbbá a lakások elosztásáról és a lakásbérletről szóló 1/1971. (II.8.) Kormányrendelet (a továbbiakban R.) 70.§ (1) bekezdés d) pontját, 80.§ (1)-(2) bekezdéseit, 82/A.§-át, valamint a Lakás tv. 23.§ (1) bekezdés d) pontját és 94.§ (1) bekezdését jelölte meg.

[7] Az alperes a kereset elutasítását kérte.

[8] Ellenkérelmében hivatkozott a Budai Központi Kerületi Bíróság előtt folyamatban volt peres eljárásban jogutódként történt perbe vonására, ami által igazoltnak látta, hogy a felperes a bérleti jogviszonyt vele szemben is fennállónak tekintette.

[9] Az alperes a perbeli lakás használatához való jogát a felperessel fennálló – bár írásba nem foglalt – bérleti jogviszonyra alapította. Az írásba foglalás elmaradását a felperes által elmulasztott kötelezettségnek tekintette, amelyre mint saját felróható magatartására a felperes nem alapíthat igényt. Álláspontja szerint a bérleti szerződés érvényességéhez szükséges írásba foglalás hiánya ellenére is a jogviszony létrejöttére utal, hogy a felperes továbbra is bérleti díjat szed tőle, és az általa fizetett összegeket bérleti díjként könyveli le.

[10] Az alperes szerint a perben a R. szabályai alkalmazandók. Ezzel összefüggésben arra hivatkozott, hogy 2010 óta folyamatosan, így édesanyja halála idején már évek óta az ingatlanban lakott állandó jelleggel, életvitelszerűen. A lakásbérleti jog folytatásához a felperes engedélyére nem volt szükség, bérleti joga a jogszabály erejénél fogva keletkezett. A küldeményeit is erre a címre irányította, édesanyját éveken át gondozta, ápolta, amit a részére ápolási díjat megállapító határozat is alátámaszt.

Az első- és másodfokú ítélet

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletében a perbeli lakás 60 napon belüli, saját és hozzátartozója ingóságaitól kiürített állapotban történő, a felperes birtokába bocsátására és perköltség megfizetésére kötelezte az alperest.

[12] Határozata indokolása szerint a jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvényben (a továbbiakban: régi Jat.) rögzített visszamenőleges hatály tilalma ellenére a perbeli jogvita elbírálásánál – a Lakás tv. 94.§ (1) bekezdése alapján – a Lakás tv. rendelkezéseit kellett

alkalmazni tekintettel arra, hogy jelen eljárás e törvény hatályba lépése után indult. A BH 1995.519. és BH 2002.308. számú eseti döntésekben foglaltakra utalva, a Lakás tv. 23.§ (1) bekezdés d) pontja és 32.§-a alapján megállapította, hogy a felperes és néhai P. J-né közötti – 1993. február 3-án határozatlan időre létrejött – bérleti jogviszony a bérlő 2016. május 4-én bekövetkezett halálával megszűnt, az alperes nem volt jogosult annak folytatására. Úgy ítélte, hogy a felperesnek nem volt bérleti jogviszony létesítésére irányuló szerződéskötési akarata az alperessel, ezt a korábbi bérlővel szembeni, a bérleti díj emelésére irányuló perben történt jogutódkénti perbevonás sem igazolja. Miután az alperes az édesanyja halála óta jogcím nélküli használója az ingatlannak, a felperes alappal érvényesíthette vele szemben a birtokba adásra alapított igényét.

[13] Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[14] A jogerős ítéletben elsődlegesen rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási terhet részben tévesen osztotta ki, amikor a felperes kötelezettségévé tette annak bizonyítását, miszerint a néhai P. J-nével kötött bérleti szerződés a bérlő halálával megszűnt és a jogviszony folytatására az alperes nem vált jogosulttá. Rámutatott: a perben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy – akár a bérleti jog folytatójaként, akár a felperessel közvetlenül kötött bérleti szerződés alapján – jogcímmel rendelkezik a perbeli lakás használatára.

[15] A másodfokú bíróság tényszerűnek tekintette azt az elsőfokú ítéleti megállapítást, miszerint a felperes bérbeadó az alperes néhai édesanyjával a perbeli (korábban házfelügyelői szolgálati) lakásra vonatkozóan határozatlan időre szóló bérleti szerződést kötött. Kiemelte, hogy az alperes az eljárás során nem vitatta a felperes azon előadását, miszerint e szerződés megkötésére P. J-nével mint jogcím nélküli használóval került sor. A bérleti szerződés megkötésének 1993. februári időpontjára figyelemmel annak létrejötté, illetve az abból eredő jogosultságok vonatkozásában – a néhai bérlő esetében – a R. volt az irányadó; arra azonban az alperes alaptalanul hivatkozott, hogy a Lakás tv. hatályba lépése után a jogviszony megszűnése kérdésében is az lett volna alkalmazandó. Hangsúlyozta, hogy a Lakás tv. egyértelmű rendelkezései alapján kifejezetten e törvény alapján kellett a jogviszony megszűnését megállapítani, illetve elbírálni azt a kérdést, hogy a bérleti jogviszony folytatásának lehetősége a perbeli esetben egyáltalán felmerülhet-e.

[16] A jogerős ítélet indokolása szerint a Lakás tv. alkalmazása nem ütközik az alperes által hivatkozott régi Jat. 12.§ (2) bekezdésében foglaltakba, hiszen a perbeli jogvita során értelmezendő szabályozás sem az alperes, sem néhai édesanyja vonatkozásában nem állapított meg a Lakás tv. kihirdetését megelőző időre kötelezettséget és nem nyilvánított magatartást jogellenessé. A néhai bérlő halála nem vitatottan nem a R. hatálya alatt következett be, ezért az annak 80.§ -ában írtak alkalmazására nem kerülhetett sor.

[17] Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a Lakás tv. 23.§ (1) bekezdés d) pontjában és 32.§ (1)-(2) bekezdéseiben foglaltak alapján az alperes nem jogosult a bérleti jogviszony folytatására figyelemmel arra is, hogy tartási szerződésre maga sem hivatkozott, illetve a perbeli ingatlan nem önkormányzati lakás.

[18] A másodfokú bíróság mellőzte az elsőfokú ítéletből a R.-re vonatkozó, a fentiekben túlmutató szövegrészt és megállapításokat, ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság minden olyan megállapítását, amely a tanúk által előadottak alapján az alperes életvitelszerű ott lakására vonatkozott utalva arra, hogy a tanúk meghallgatása is szükségtelen volt.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[19] A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet annak hatályon kívül helyezése és elsődlegesen a jogszabályoknak megfelelő határozat hozatala, másodlagosan az eljáró bíróságok új eljárásra és új határozat hozatalára utasítása érdekében. Megsértett jogszabályhelyként a régi Jat. 12. § (2) bekezdését, a Lakás tv. 75. §-át, 94. § (1) és (5) bekezdéseit, a R. 80. §-át, valamint a Pp. 206. §-át jelölte meg.

[20] Az alperes tévesnek tartotta a Lakás tv. 94. § (1) bekezdése másodfokú bíróság általi alkalmazását és értelmezését, e körben olyan következtetés levonását, miszerint e jogszabályhely alapján a jelen jogviszonyban kizárólag e törvény alkalmazása lehetséges. Érvelése értelmében a Lakás tv. csak annyit mond ki, hogy az 1994. január 1. napjáig megindult eljárásban – a Lakás tv. hatályba lépése ellenére – az elsőfokú eljárás megindulásakor hatályos szabályokat kell alkalmazni, amiből szerinte nem következik, hogy a hatályba lépés előtt kötött, de a hatályba lépés után indult eljárásokban e törvényt kellene alkalmazni. Utalt arra, hogy a másodfokú bíróság is helyesnek tartotta azt a hivatkozását, miszerint a szerződés megkötésének 1993. februári időpontjára figyelemmel a szerződés létrejötté, illetve az abból eredő jogosultságok vonatkozásában néhai P. J.-né bérleti esetében a R. az irányadó. Meglátása szerint ő a néhai jogutódjaként lépett be a jogviszonyba, ebből eredően a figyelembe veendő jogszabály sem lehet más.

[21] Sérelmezte továbbá, hogy az eljáró bíróságok figyelmen kívül hagyták a Lakás tv. 94. § (5) bekezdését, amely a törvény hatályba lépéséig jogerőssé és végrehajthatóvá vált lakás kiutalásról szóló határozatban nem érintett kérdésekben rendelte a törvény alkalmazását. Hangsúlyozta: miután nem volt vitás, hogy a perbeli házfelügyelői lakást kiutalták a néhai számára, a Lakás tv. 94. §-a alkalmazásának esetén is tisztázandó kérdés lett volna, hogy a néhaival megkötött bérleti szerződés mennyiben alapult a kiutaló határozaton, mert a törvény csak az azon túlmutató szerződési tartalomra vonatkozatható.

[22] Az alperes kifogásolta azt is, hogy az eljáró bíróságok nem tulajdonítottak jelentőséget a Budai Központi Kerületi Bíróság előtt folyamatban volt perben történt jogutódkénti perbe vonásának, ami által szerinte a felperes maga is jogutódnak tekintette őt.

[23] Változatlanul fenntartotta álláspontját a R. alkalmazhatóságáról, amivel kapcsolatban a fellebbezésében is felhívott BH+ 2011.4.167. számú eseti döntésre hivatkozott.

[24] Az alperes részben megalapozatlannak is tartotta az ítéleteket, mert azok szerinte egyrészt a Lakás tv. 94. § (5) bekezdésének fennállta nélkül és a 75. § figyelmen kívül hagyásával születtek, holott a perbeli lakás az alapító okirat szerint házfelügyelői lakás, másrészt abban a tekintetben is, hogy a jogutódlásra figyelemmel a perbeli felek közötti

bérleti jogviszonyt keletkeztető szerződést írásba foglalás nélkül is létrejötnnek kell tekinteni. Mindezekre tekintettel álláspontja szerint az ítéletek a R. 80. §-át és a Pp. 206. §-át is sértik.

[25] A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartását célozta.

A Kúria döntése és jogi indokai

[26] A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

[27] A Pp. 275. § (2) bekezdés szerinti felülvizsgálati keretek között eljárva, a felülvizsgálat eredményeként a Kúria azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból nem jogszabálysértő.

[28] Az alperes – az alábbiakra tekintettel – jogszabálysabály rendelkezését tévesen értelmezve helytelenül határozta meg az ügyben alkalmazandó jogszabályt, ezért az arra alapított következtetései is tévesek.

[29] A per főkérdése az volt, hogy a felperes keresetével érvényesített jogot mely jogszabály, a Lakás tv. vagy a R. alapján kellett-e elbírálni.

[30] A felperes által érvényesített jog [Pp. 121. § (1) bekezdés c) pont] a 2017. június 29-én előterjesztett keresetlevele 2. oldalán előadott petituma szerint a perbeli lakás alperes – mint jogalap nélküli birtokos – általi kiürítése volt [Ptk. 5:9. § (1) bekezdés, 5:13. § (2) bekezdés].

[31] Az eljáró bíróságok a perben a Lakás tv. 94. § (1) bekezdéséből indultak ki, amely szerint: „E törvényben meghatározott kivételekkel a törvény hatályba lépéséig indult bírósági, valamint a lakásügyi és elhelyező hatósági elsőfokú eljárásban és az ennek során hozott határozat ellen benyújtott jogorvoslati (felülvizsgálati) kérelem elbírálására, továbbá új eljárás elrendelése esetén a törvény hatályba lépése után is az elsőfokú eljárás megindításakor hatályos jogszabályokat kell alkalmazni.”.

[32] A Lakás tv. – annak 92. § (1) bekezdése értelmében az ott írt, a jelen ügyben nem releváns kivételekkel – 1994. január 1. napján lépett hatályba. A 94. § (1) bekezdésének idézett rendelkezéséből valóban az következik, hogy az 1994. január 1-éig megindult eljárásokban a R-t kellett alkalmazni (új eljárás elrendelése esetén a törvény hatályba lépése után is), ám ugyanezen rendelkezésből az is következik, hogy az ezen időpontot követően megindult eljárásokban a R. már nem alkalmazható.

[33] Az alperes által megsértett jogszabályhelyként megjelölt régi Jat. 12. § (2) bekezdésével kapcsolatban a Kúria rámutat arra, hogy ezt a törvényt a 121/2009. (XII. 17.) AB határozat megsemmisítette, az 2010. december 31-től hatálytalan. Emellett a hivatkozott 12. § (2) bekezdésének – amint arra a másodfokú bíróság jogerős ítélete indokolásában (3.

oldal 5. bekezdés) helytállóan utalt – a perbeli jogvita során értelmezendő szabálya sem az alperes, sem a néhai bérlő vonatkozásában nem állapított meg a Lakás tv. kihirdetését megelőző időre kötelezettséget és nem nyilvánított magatartást jogellenessé. Így az alperes erre való hivatkozása irreleváns és a perbeli jogkérdéshez nem adekvát volt.

[34] Az ügyben valójában a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. tv. (a továbbiakban: Jat.) szabályozási átmenetről rendelkező 15. § (1) és (2) bekezdéseinek volt jelentősége, ezekre tekintettel kellett állást foglalni az alkalmazandó jog kérdésében.

[35] A Jat. 15. §-a szerint:

„(1) A jogszabályi rendelkezést – ha jogszabály eltérően nem rendelkezik – a hatálybalépését követően

a) keletkezett tényekre és jogviszonyokra, valamint

b) megkezdett eljárási cselekményekre

kell alkalmazni.

(2) A jogszabályi rendelkezést – ha jogszabály eltérően nem rendelkezik – a hatálya alatt

a) keletkezett tényekre és jogviszonyokra, valamint

b) megkezdett eljárási cselekményekre

a jogszabályi rendelkezés hatályvesztését követően is alkalmazni kell.”

[36] Lényeges, hogy az idézett törvényhely mindkét bekezdése tekintetében eltérést engedő szabályt tartalmaz, tehát amennyiben jogszabály e rendelkezésektől eltérést enged, annyiban az eltérő rendelkezést kell alkalmazni.

[37] A Lakás tv. hatályba lépéséről rendelkező 92. § (4) bekezdése [eredetileg (3) bekezdése] szerint: „Az 1. sz. mellékletben megjelölt jogszabályok e törvény hatálybalépésével egyidejűleg hatályukat veszítik.” A Lakás tv. 1. számú mellékletét az egyes jogszabályok és jogszabályi rendelkezések hatályon kívül helyezéséről szóló 2007. évi LXXXII. törvény 2. § 134. pontja ugyan 2007. július 1. napjától hatályon kívül helyezte, de erre a jogforrások teljes technikai deregulációs szempontú felülvizsgálata okán került sor. A Lakás tv. 1. számú melléklete eredeti tartalmának értelmezése során azonban ennek nincs jelentősége: az adott ügyben alkalmazandó jogszabály meghatározásakor, a jogalkotó eredeti céljának feltárásakor a Magyarország Alaptörvénye hetedik módosításával kiegészített 28. cikk szerinti teleologikus értelmezés alapján a korabeli szabályozást kell figyelembe venni.

[38] A Lakás tv. 1. számú melléklete („Hatályon kívül helyezett jogszabályok” cím alatt) I.-II.-III.-IV. pontokban, és azokon belül a)-v) alpontokban sorolta fel a hatályukat veszítő jogszabályokat illetve jogszabályi rendelkezéseket. Az I. pont előtti szövegre tekintettel („1993. december 31-én hatályát veszti:”) az I., II. és III. pontokban felsoroltak – ezek között a R. a II. f) alpontban, a végrehajtási ÉVM rendelet a III. o) alpontban – 1993. december 31-én veszítették hatályukat úgy, hogy az alperes által a perben felhívott két jogszabály tekintetében a Lakás tv. 1. számú melléklete továbbható hatályra vonatkozó rendelkezést nem tartalmazott.

[39] Ehhez képest az 1. számú melléklet IV. pontját közvetlenül megelőző, az 1993. évi CXIII. törvény 1. § (3) bekezdése által 1993. december 31. napjával beiktatott mondatra figyelemmel (miszerint: „1994. március 31. napján hatályát veszti azzal, hogy rendelkezéseiket az azok alapján megkötött szerződésekre is alkalmazni kell:”) a IV. pontban felsorolt jogszabályoknak – a Jat. 15. § (1) és (2) bekezdéseiben engedett eltérés lehetőségével élve – a Lakás tv. időbeli továbbható hatályt biztosított.

[40] Az adott ügy tekintetében lényeges azonban, hogy e IV. pontban sem a R., sem annak ÉVM végrehajtási rendelete nem szerepel.

[41] Minderre tekintettel az eljáró bíróságok helytállóan jártak el, amikor a perbeli jogvitát a Lakás tv. alkalmazásával bírálták el.

[42] Az alperes által fennállónak állított bérleti jogviszonnyal összefüggésben a Kúria az alábbiakat emeli ki.

[43] A Lakás tv. 23. § (1) bekezdés d) pontja szerint a lakásbérlet megszűnik, ha a bérlő meghal, és nincs a lakásbérleti jog folytatására jogosult személy. A Lakás tv. 32. §-a értelmében a bérlő halála esetén a lakásbérleti jog folytatására két esetkörben van lehetőség: egyrészről tartási szerződés esetén az említett jogszabályhelyben feltüntetett további feltételek fennálltakor, másrészről önkormányzati lakást érintő bérleti jog esetében. A perbeli tényállásnak egyik említett esetkör sem képezi elemét, így az alperes a néhai bérlő halálát követően a lakásbérleti jog folytatására nem volt jogosult. Önálló bérleti jogviszony létrejöttét az alperes nem bizonyította, így ez sem adhat alapot a birtoklására.

[44] Az alperes által a felülvizsgálati kérelmében hivatkozott Lakás tv. 94. § (5) bekezdésével összefüggésben a Kúria annyiban pontosítja és kiegészíti a jogerős ítélet indokolását, hogy az adott ügyben a néhai bérlő bérleti jogviszonyát létrehozó 1993-as bérleti szerződést semmilyen lakáskiutalásról szóló határozat nem előzte meg, a felperes az irányadó tényállás szerint a néhai bérlővel mint jogcím nélküli használóval kötötte meg a perbeli szerződést. Így az alperes Lakás tv. 94. § (5) bekezdésével kapcsolatos hivatkozásának jogi jelentősége nem volt.

[45] E körben a Kúria arra is rámutat, hogy a perbeli lakás a tulajdoni viszonyok korabeli rendezésekor a felperesi társasház tulajdonostársainak tulajdonába került, az alapító okiratban feltüntetett „házfelügyelői” jelző ezt követően pusztán annak beazonosítását szolgálta.

[46] A Kúria megjegyzi továbbá, hogy a Budai Központi Kerületi Bíróság előtt a felperes által a néhai bérlővel szemben folyamatban volt perben az alperes perbeli jogutód (Pp. 61.-62. §-ok) volt, azaz csupán eljárásjogi, de nem anyagi jogi értelemben minősült – e tekintetben is időlegesen – a néhai bérlő jogutódjának. Erre tekintettel ez a pozíciója semmilyen módon nem alapozza meg bérlői minőségét.

[47] A kifejtettekre tekintettel a Kúria – a fenti indokolásbéli kiegészítéssel és pontosítással – a nem jogszabálysértő jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alkalmazott jogszabályok és az alkalmazott joggyakorlat

[48] Lakás tv. 23. § (1) bekezdés d) pont, 32. §, 92. § (1), (4) bekezdések, 94. § (1) bekezdés.

A döntés elvi tartalma

[49] I. Társasházi közös tulajdonban lévő lakás esetén a lakásbérleti jog folytatása.

II. A perbeli jogutódlás önmagában nem keletkeztet anyagi jogi jogviszonyt a peres felek között.

Záró rész

[50] Az alperes felülvizsgálati kérelme eredménytelennek bizonyult, ezért a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes jogi képviselével összefüggésben felmerült felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére. Ennek összegét a Kúria a 32/2003. § (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése, valamint (5)-(6) bekezdései alapján a felülvizsgálati ügyértékre, a felperes jogi képviselője által kifejtett felülvizsgálati ügyvédi tevékenységre tekintettel, mérlegeléssel állapította meg.

[51] A személyes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. § (3) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles megfizetni az államnak az illetékügyekben eljáró, illetékes adóhatóság felhívására.

[52] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet az alperes kérelmére, a Pp. 274. § (1) bekezdésének megfelelően tárgyaláson bírálta el.

[53] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki.

Budapest, 2021. június 24.

Dr. Szabó Klára s.k. a tanács elnöke, dr. Cseh Attila s.k. előadó bíró, dr. Magosi Szilvia s.k.
bíró

A kiadmány hitelélül:

Sz.Sz.

bíróági ügyintéző